

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Tatlumpu't Lima

Pagbubunyag sa Balangkas ng Propesiya: Ang Pagkaunawa ni William Miller at ang Tatlong Kapangyarihang Nagdudulot ng Pagkatiwangwang na Humahantong sa Armagedon

Jeff Pippenger
2023-12-30

Sa “panahon ng kawakasan,” noong 1798, ang aklat ni Daniel, at lalong partikular ang pangitain na kinakatawan ng Ilog Ulai, ay inalisan ng tatak. Ipinahayag ng pangitain ang pagsisimula ng paghuhukom na pagsisiyasat noong Oktubre 22, 1844. Ang talatang naging saligan ng katotohanang iyon ay Daniel kabanata walo, talatang labing-apat. Si William Miller, ang sugo na hinirang upang kilalanin ang pag-aalis ng tatak sa mensahe, ay hindi kailanman lubos na naunawaan ang lahat ng mga katotohanang kaugnay ng pangitain, ngunit tinupad niya ang gawaing ipinagkatiwala sa kaniya.

Nang sinimulan ni Miller ang kanyang pag-aaral ng salita ng propesiya, naunawaan niya ang ilang mga tuntunin ng pagpapakahulugan sa propesiya na tinukoy at itinatag mismo sa Banal na Kasulatan. Ang mga tuntuning iyon ay naipormalisa at tinukoy bilang mga Alituntunin ni William Miller sa Pagpapakahulugan. Ang mga tuntuning iyon ay pinagtibay ng inspirasyon at kinilala bilang mga tuntuning gagamitin ng mga magpapahayag ng pagsisimula ng paghuhukom sa yugto ng pagpapatupad sa panahon ng batas ng Linggo. Sumaksi si Miller na sinimulan niya ang kanyang pag-aaral ng Bibliya sa pasimula ng Bibliya at nagpatuloy lamang siya pasulong kapag naunawaan na niya ang kanyang kasalukuyang sinusuri. Mula sa ganitong pamamaraan, madaling makita kung bakit ang unang propesiya ng panahon na kinilala ni Miller, na may kaugnayan sa mensaheng kanyang tutukuyin bilang natupad noong 1844, ay ang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim.

Ipinabatid sa atin ng Inspirasyon na ang anghel na si Gabriel, kasama ng iba pang mga banal na anghel, ay pinatnubayan ang isipan ni Miller, gaya ng pagpatnubay ni Gabriel sa mga isipan nina Daniel, Juan na Tagapagpahayag, at ng lahat ng propeta sa Bibliya, sapagkat kay Gabriel ibinigay ang tungkuling nawala kay Satanas. Ang tungkulin ni Gabriel ay inilarawan sa unang pangalan ni Satanas, Lucifer, na ang ibig sabihin ay tagapagdala ng liwanag. Dinala ni Gabriel kay Miller ang propetikong liwanag, at sa pagsunod sa liwanag ay ipinahayag ni Miller ang mensaheng nag-anunsiyo ng pagbubukas ng paghuhukom na pagsisiyasat noong ika-22 ng Oktubre, 1844.

Sa pagbabalik-tanaw, ang mga nagnanais umunawa sa gawain ni William Miller ay matatalos na siya’y pinagkalooban ng ilang pananaw sa salitang propetiko na naging mga susi sa kanyang gawain ng pagbubuo ng mensahe ng nalalapit na paghatol. Isa sa mga susi ay ang kanyang pagkilala na ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon sa aplikasyong propetiko. Ang isa pa ay isang balangkas na propetiko na kanyang ginamit upang ilagay at ihanay ang mga linya ng propesiya na kanyang natuklasan. Ang balangkas na iyon ay nakabatay sa dalawang makasatanas na kapangyarihan na nagdala ng pagwawasak sa bayan ng Diyos at sa santuwaryo ng Diyos. Ang

lahat ng mga natuklasan ni Miller ay inilagay sa balangkas na propetiko na kumakatawan sa kasaysayan ng paganismo na sinundan ng kapapahan, na sunud-sunod na niyurakan kapwa ang santuwaryo ng Diyos at ang bayan ng Diyos mula sa kapanahunan ng sinaunang Israel hanggang sa Ikalawang Pagparito ni Cristo.

Ang balangkas na propetiko na iyon ay nagbigay-daan sa kanya na tumpak na matukoy ang bawat katotohanang kailangan upang itatag ang Oktubre 22, 1844 bilang pasimula ng paghuhukom. Ngunit ang katotohanang iyon ay limitado, sapagkat hindi niya nakita ang ikatlong kapangyarihang mang-uusig na sumunod sa paganismo at kapapahan sa kasaysayang propetiko. Hindi kinakailangan na makita niya ang katotohanang iyon, sapagkat ang kanyang gawain ay ipahayag ang Oktubre 22, 1844, at ang liwanag hinggil sa ikatlong kapangyarihang mang-uusig ay aalisan ng selyo pagkatapos ng petsang iyon.

Kalakip ng kanyang paglalapat ng mga pagkaunawang propetiko sa isang balangkas ng dalawang kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang—ang Roma na Pagano, na sinusundan ng Roma na Papal—ay ang kanyang pagkaunawa na ang salitang isinalin bilang “the daily,” sa aklat ni Daniel, ay isang sagisag ng paganismo, o kaya’y ng Roma na Pagano. Ang salitang “tamid,” na isinalin bilang “the daily,” ay ginamit ni Daniel nang limang ulit. Lagi itong ginagamit kasabay ng isang sagisag na, ayon sa wastong pagkaunawa ni Miller, ay kumakatawan sa kapapahan. Ang sagisag ng kapapahan na laging kaakibat ng “the daily” ay kinakatawan ng dalawang sagisag. Sa alinmang paraan, ang dalawang sagisag ng kapangyarihang papal ay kapwa tumutukoy sa kapapahan; gayunman, tuwing ginamit ni Daniel ang salitang “tamid” na isinalin bilang “the daily,” ito ay laging ginamit na kasama at nauuna sa sagisag ng kapapahan. Ang pagkaunawa ni Miller hinggil sa “the daily” sa aklat ni Daniel ang naging saligan ng balangkas na kanyang nakita, na nakabatay sa dalawang kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang—ang paganismo na sinundan ng papalismo. Ang pagtukoy ni Miller sa “the daily” bilang paganismo sa aklat ni Daniel ay nakatakdang maging isang napakalaking kontrobersiya sa loob ng Adbentismo, na nagsimula sa ikalawang salinlahi ng Adbentismo, na nagsimula noong 1888.

Ang unang propetikong katotohanang natuklasan ni Miller na bahagi ng pagkaunawa sa Oktubre 22, 1844, ay ang “pitong panahon” ng Levitico 26, at iyon ang una sa mga itinatag na katotohanan ni Miller na itinakwil noong 1863. Ang pagtanggap iyon ang nagpasimula sa unang salinlahi ng Adbentismo, nang sila’y nagsimulang gumala sa ilang ng Laodicea. Ang ikalawang salinlahi ay nagsimula sa Minneapolis General Conference noong 1888, at sa bunga ng paghihimagsik na naganap doon, nagsimula noong 1901 ang makasatanas na gawaing pagtanggap sa pagkakakilanlan ni Miller sa “the daily” bilang paganismo. Ang wastong pagkaunawa sa “the daily” ay hindi lubusang isinantabi hanggang matapos ang pagkamatay ng propetisa, na ipinahayag na ang pananaw na itinataguyod laban sa wastong pananaw ni Miller tungkol sa “the daily” ay ipinarating ng “mga anghel na pinalayas mula sa langit.” Ang ganap na pagtanggap ay naganap sa ikatlong salinlahi bandang 1931. Nagsimula ang ikatlong salinlahi sa paglalathala ng aklat ni W. W. Prescott, na pinamagatang *The Doctrine of Christ*, kaagad pagkatapos ng 1919 Bible Conference. Noong 1919, nagsimula ang ikatlong salinlahi at nagpatuloy hanggang sa paglalathala ng aklat na *Questions on Doctrine* noong 1957.

Matapos na naipagtibay at malinaw na mailarawan ang gawain ni Miller sa dalawang tapyas ni Habakkuk (ang mga pionerong tsart ng 1843 at 1850), pinasimulan ng Panginoon na ihayag ang katotohanang may isa pang, ikatlong, mapangwawasak na kapangyarihan, na kasunod ng paganismo at papalismo, na siya ring uusig sa bayan ng Diyos.

Sa pamamagitan ng paganismo, at saka sa pamamagitan ng Papasiya, ipinamalas ni Satanas ang kaniyang kapangyarihan sa loob ng maraming dantaon sa pagsisikap na pawiin sa balat ng lupa ang mga tapat na saksi ng Diyos. Ang mga pagano at ang mga papista ay pinakikilos ng gayunding espiritu ng dragon. Nagkaiba lamang sila sa ganito: ang Papasiya, na nagpapanggap na naglilingkod sa Diyos, ang higit na mapanganib at malupit na kaaway. Sa pamamagitan ng kasangkapan ng Romanismo, ginawang bihag ni Satanas ang sanlibutan. Ang nag-aangking iglesia ng Diyos ay naisanib sa hanay ng paglilinlang na ito, at nang higit sa isang libong taon nagdusa ang bayan ng Diyos sa ilalim ng poot ng dragon. At nang ang Papasiya, naagawan ng kapangyarihan, ay napilitang tumigil sa pag-uusig, natanaw ni Juan ang isang bagong kapangyarihang sumusibol upang umalingawngaw sa tinig ng dragon at ipagpatuloy ang gayunding malupit at mapamusong gawain. Ang kapangyarihang ito, ang huli na makikipagdigma laban sa iglesia at sa kautusan ng Diyos, ay sinagisag ng isang hayop na may mga sungay na gaya ng sa kordero. Ang mga hayop na nauna rito ay umahon mula sa dagat, ngunit ito ay lumitaw mula sa lupa, na kumakatawan sa mapayapang pagsibol ng bansang sinasagisag. Ang "dalawang sungay na gaya ng kordero" ay angkop na kumakatawan sa katangian ng Pamahalaan ng Estados Unidos, gaya ng ipinahayag sa dalawang saligang simulain nito, ang Republikanismo at Protestantismo. Ang mga simulain na ito ang lihim ng ating kapangyarihan at kasaganaan bilang isang bansa. Ang mga unang nakatagpo ng kanlungan sa mga dalampasigan ng Amerika ay nagalak sapagkat narating nila ang isang lupain na malaya sa palalong pag-aangkin ng Papasiya at sa tiraniya ng paghaharing monarkiko. Nilayon nilang itatag ang isang pamahalaan sa malawak na saligan ng kalayaang sibil at panrelihiyon. Signs of the Times, November 1, 1899.

Hindi nakita ni Miller ang ikatlong kapangyarihang umuusig, at dahil dito ay hindi ganap ang kaniyang balangkas, bagaman lubos na angkop upang tuparin ang kaniyang gawain. Kinikilala ni Sister White na si Miller ay ang hinirang na mensahero ng Diyos, na siya ay sinagisagan nina Elias at Juan Bautista sa kaniyang gawain, ni Eliseo sa kaniyang pagkatawag sa kaniyang gawain, at ni Moises sa kaniyang kamatayan. Iilan lamang sa banal na kasaysayan ang may komentaryong nagsasaad na ang mga anghel ay naghihintay sa tabi ng libingan upang buhayin silang muli, ngunit ito ang komentaryo kay Miller. Ang katotohanang ang kaniyang gawain ay nilimitahan ng kasaysayang kung saan siya ibinangon ay hindi isang mapanirang pahayag hinggil kay Miller, kundi isang kinakailangang pagkilala lamang, kung ang kaniyang gawain ay isasaalang-alang sa tunay na liwanag ng makahulugang Salita ng Diyos.

Binigyan si Miller ng tiyak na patnubay mula sa mga anghel na nagbigay-daan sa kanya upang maitatag ang isang propetikong balangkas na nakabatay sa dalawang sumasalantang kapangyarihan, ang paganismo at, kasunod nito, ang kapapahan. Dahil dito, ang mga propesiyang tumutukoy sa kasaysayang lampas sa pananalantang isinagawa ng dalawang kapangyarihang iyon ay hindi naunawaan nang wasto ni Miller. Gayunman, wala sa mga hindi pagkakaunawaang iyon

ang nailagay sa dalawang banal na tapyas ni Habakuk, kung saan inilarawan sa anyong guhit ang mga saligang itinindig sa pamamagitan ng gawain ni Miller. Ito ang dahilan kung bakit naitala ng Inspirasyon na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart noong 1843 ay pinatnubayan ng kanyang kamay, at na walang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa kanyang nais. Na ang kanyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang kanyang kamay.

At nakita ko, kaugnay ng 'Daily,' na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa 'Daily;' ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Ang mga katotohanang pinagsama-sama ni Miller sa patnubay ng mga anghel ay pinatnubayan ng Panginoon; at sa pagpapatibay ng tsart ng 1843, pinagtibay ng inspirasyon na wasto ang pagkaunawa ni Miller na ang “the daily” ay kumakatawan sa paganismo. Limang beses matatagpuan sa aklat ni Daniel ang salitang Hebreo na “tamid,” na isinasalin bilang “the daily,” at sa lahat ng pagkakataon ay kumakatawan ito sa ugnayan sa pagitan ng dalawang mapanirang kapangyarihan—ang paganismo, na sinusundan ng papalismo.

Ang pagkaunawa ni Miller sa “the daily,” bilang sagisag ng paganismo, ay lubhang mahalaga sa propetikong balangkas na kaniyang ginamit, sapagkat ang ugnayang may pagkakasunod-sunod, na una ang paganismo at kasunod ang papalismo, ay naging kaniyang batayan sa pagpapahanay ng lahat ng propesiya na pinatnubayan siyang maunawaan.

Sa "panahon ng wakas," noong 1798, ang aklat ni Daniel ay inalisan ng selyo, at ang pangunahing talatang siyang tinukoy ni Sister White bilang "haliging sentral" at "saligan" ng kilusang Adventista ay Daniel kabanata walo, talatang labing-apat.

“Ang kasulatan na, higit sa lahat ng iba, ay naging kapwa saligan at haliging sentral ng pananampalatayang Advent ay ang pahayag, ‘Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuwaryo.’ [Daniel 8:14.]” Ang Dakilang Tunggalian, 409.

Ang ika-labing-apat na talata ang kasagutan sa ika-labintatlong talata, at ang kasagutan ay walang kahulugan kung hiwalay sa konteksto ng tanong.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Ang dalawang talatang ito ay sagisag ng paglago ng kaalaman na ibinunga nang tinanggalan ng selyo ang aklat ni Daniel sa “panahon ng wakas,” noong 1798. Ang talatang labing-tatlo ay tumutukoy sa dalawang kapangyarihang nagwawasak na siyang pinagbatayan ni Miller sa pagbubuo ng kaniyang hulang modelo. Tinukoy ni Miller ang “the daily” sa talatang labing-tatlo bilang paganismo, at ang “transgression of desolation” bilang papalismo. Mahalagang kilalanin na ang hulang modelo na pinatnubayan ng mga anghel si Miller upang makilala ay natutukoy sa dalawang talatang kumakatawan sa paglago ng kaalaman na dumating sa kasaysayan noong 1798. Gayunman, hindi ipinagkaloob kay Miller na makita ang susunod na kapangyarihang aahon sa tanghalang propetiko at mag-uusig sa bayan ng Diyos.

"Nakita ko na ang hayop na may dalawang sungay ay may bibig ng dragon, at na ang kanyang kapangyarihan ay nasa kanyang ulo, at na ang dekreto ay lalabas mula sa kanyang bibig. Pagkatapos ay nakita ko ang Ina ng mga Patutot; na ang ina ay hindi ang mga anak na babae, kundi hiwalay at naiiba sa kanila. Nagkaroon na siya ng kanyang panahon, at ito’y lumipas, at ang kanyang mga anak na babae, ang mga Protestanteng sekta, ang susunod na lilitaw sa entablado at isasagawa ang gayunding kaisipan na taglay ng ina noong inuusig niya ang mga banal. Nakita ko na habang ang ina ay humihina sa kapangyarihan, ang mga anak na babae ay lumalago, at di maglalaon ay gagamitin nila ang kapangyarihang minsang ginamit ng ina." Spalding at Magan, 1.

Ang kawalan ni Miller ng kakayahang makita ang ikatlong kapangyarihan ay naging dahilan upang siya’y magbuo ng mga konklusyong hindi wasto. Tinukoy ni Miller ang hayop mula sa dagat sa Apocalipsis kabanata labintatlo bilang Paganong Roma at ang hayop mula sa lupa bilang Roma ng Papado. Ang kanyang paglalapat sa Apocalipsis kabanata labimpito ay nagkaroon din ng kapintasan dahil sa kanyang kawalan ng kakayahang makita ang kasaysayang propetiko na lumalampas sa ikalawang mapangwasak na kapangyarihan, ang papalismo. Dahil dito, nang tinukoy ni Miller ang kapangyarihang Romano sa propesiya ni Daniel, itinuturing niya ito bilang iisang kapangyarihan na dumating sa dalawang yugto. Iyon ay wasto noon at wasto pa rin, ngunit naging hadlang iyon upang maunawaan niya na ang mga kaharian sa propesiya ng Bibliya ay umaabot pa lampas sa ikaapat na kahariang kinakatawan ng Roma. Nakita at tinukoy niya na ang ikaapat na kaharian ng Roma ay may dalawang yugto, na kinakatawan ng Paganong Roma at ng Roma ng Papado, ngunit hindi niya nakita na ang Roma ng Papado ay siya ring ikalimang kahariang susundan pa ng ikaanim na kaharian.

Sa Daniel kabanata dalawa, pinagsama ng mga Millerita ang mga elemento ng ikalimang kaharian ng propesiya sa Bibliya sa ikaapat na kaharian. Sa batayang antas, tama ang kanilang paglalapat, ngunit hindi ganap, sapagkat ang unang pagbanggit tungkol sa mga kaharian sa propesiya sa Bibliya ay dapat umayon sa huling pagbanggit tungkol sa mga kaharian sa propesiya sa Bibliya, sapagkat si Jesus, bilang ang Alpha at Omega, ay laging ipinapakita ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Dahil hindi niya nakita ang kaibhan ng dalawang magkakasunod na kaharian, naging imposibleng makilala ni Miller na ang Apocalipsis kabanata labindalawa ay tumutukoy sa paganismo (ang dragon), at na ang hayop mula sa dagat sa Apocalipsis kabanata labintatlo ay ang papalismo (ang hayop), at ang hayop mula sa lupa sa Apocalipsis kabanata labintatlo ay ang tumalikod na Protestantismo (ang bulaang propeta).

Hindi nagawang makita ni Miller ang dragon, ang halimaw, at ang bulaang propeta bilang tatlong magkakasunod na kaharian sa mga kabanatang labindalawa at labintatlo ng Aklat ng Pahayag, kaya't, ayon sa kaniyang lohikang propetiko, napilitan siyang ipalagay na ang dalawang kabanata ay hindi isang sunud-sunod na paglalarawan ng tatlong kapangyarihang umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon. Ang liwanag na ipinagkaloob kay Miller ay ang ganap na liwanag para sa kaniyang salinlahi, at ang kaniyang salinlahi ay sinubok sa pamamagitan ng liwanag na iyon.

Ang liwanag hinggil sa tatlong sumasalantang kapangyarihan (ang dragon, ang hayop at ang bulaang propeta) ay ibinigay sa Future for America sa "panahon ng wakas," noong 1989. Ang bahagi sa Daniel na naalisan ng selyo sa pagbagsak ng Unyong Sobyet, bilang katuparan ng Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu, ay siyang liwanag ng ikatlong anghel, samantalang kay Miller ay ipinagkaloob ang liwanag ng unang anghel. Ang huling anim na talata ng Daniel kabanata labing-isa ay nakitang siyang saligan at haliging sentral ng kilusan ng Future for America; at ang talatang apatnapu ng Daniel kabanata labing-isa ay nagbuod ng liwanag na iyon, gaya ng mga talatang labing-tatlo at labing-apat ng Daniel kabanata walo na nagbuod ng liwanag na naalisan ng selyo sa kilusang Milerita.

At sa panahon ng wakas ay sasalakayin siya ng hari sa Timugan; at ang hari sa Hilagaan ay darating laban sa kaniya na parang ipo-ipo, na may mga karo, at mga mangangabayo, at maraming sasakyang-dagat; at siya'y papasok sa mga lupain, at aapaw at daraan. Daniel 11:40.

Tinutukoy ng talata ang isang digmaan na nagsimula sa "panahon ng wakas" noong 1798, sa pagitan ng hari ng timog at ng hari ng hilaga. Ang hari ng timog ay kumakatawan sa ateistikong Pransiya, na siyang nagbigay ng sugat na nakamamatay sa pagka-papa sa mismong taong iyon. Doon, ang pagka-papa ay kinakatawan bilang ang hari ng hilaga. Ang Pransiya, ayon sa propesiya noong 1798, ay isa sa sampung kaharian ng Daniel kabanata pito. Ang sampung kahariang iyon ay kumakatawan sa paganong Roma, at ang paganong Roma ay kumakatawan sa dragon. Ang pagka-papa (ang hari ng hilaga) ay kumakatawan sa halimaw. Tinutukoy ng talata na ang hari ng hilaga (ang pagka-papa), na sa bungad ng talata ay binigyan ng sugat na nakamamatay, sa bandang huli ay gaganti laban sa hari ng timog (ang hari ng ateismo). Nang gumanti ang pagka-papa, ang hari ng ateismo ay lumipat mula sa bansang Pransiya tungo sa konpederasyon ng Unyong Sobyet. Ang Pransiya ay iisang bansa, subalit nang gumanti ang pagka-papa laban sa hari ng timog sa talata, ang hari ng timog ay tinukoy bilang "mga bansa," gaya ng dating Unyong Sobyet.

Nang gumanti ang hari sa hilaga (ang kapapahan), dinala nito ang "mga karo," "mga mangangabayo," at "maraming sasakyang-dagat." Ang mga karo at mga mangangabayo ay mga sagisag ng lakas-militar, at ang mga sasakyang-dagat ay sagisag ng lakas-ekonomiya. Ang kapangyarihang bumuo ng isang di-banal na alyansa kasama ang kapapahan upang pabagsakin ang Unyong Sobyet ay ang Estados Unidos, at ang dalawang lakas ng Estados Unidos, ayon sa Kabanata Labintatlo ng Apocalipsis, ay tinutukoy bilang kakayahan nitong pilitin ang sanlibutan na tanggapin ang tanda ng awtoridad ng kapapahan sa pamamagitan ng puwersa ng armas at ekonomiya. Ipagbabawal sa mga tao ang bumili o magbenta kung wala silang tanda, at higit pa rito, ang sinumang wala nito ay ipapapatay.

Ang Talatang ikaapatnapu ay tuwirang tumutukoy sa dragon (ang hari sa timog), sa halimaw (ang kapapahan), at sa bulaang propeta (ang Estados Unidos). Ang saligang talata para sa “panahon ng wakas” noong 1989 ay tumutukoy sa tatlong kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang na umaakay sa sanlibutan tungo sa Armageddon, kung paanong tinukoy ng mga saligang talata ng kilusang Millerita ang dalawang kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang: ang paganismo, na sinundan ng papalismo.

Nagsisimula ang talata sa isang labanan sa pagitan ng hari sa timog at ng hari sa hilaga. Sa pasimula ng talata (1798), ang hari sa timog ang nanaig, ngunit sa loob ng talata ay gumanti ang hari sa hilaga at nanaig laban sa hari sa timog. Ang pasimula ng talata ay nagpapakilala sa labanan sa pagitan ng hari sa hilaga at ng hari sa timog, at sa wakas ng mensaheng nakapaloob sa talata ay inilalarawan ang gayunding labanan sa pagitan ng mga hari sa hilaga at sa timog, subalit may kabaligtarang kinalabasan. Ang pasimula ay nagsilbing tanda ng “panahon ng wakas” noong 1798, at ang pangwakas na labanan ay nagsisilbing tanda ng “panahon ng wakas” noong 1989. Taglay ng talata sa loob ng kanyang nakasulat na patotoo ang lagdang “Alpha at Omega,” ang pasimula at ang wakas.

Ang aktuwal na kasaysayan ng talata ay nagpapatuloy lampas sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, hanggang sa batas sa Linggo ng talatang apatnapu’t isa. Sa batas sa Linggo, ang tatluhang pagkakaisa ng makabagong Babilonia ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng isang serye ng mga mabilis na pangyayari. Kaya’t nagsisimula ang talatang apatnapu kapag ang nakamamatay na sugat ay naidulot noong 1798, at ang patutot ng Tiro ay nalimutan. Lubos na nagtatapos ang kasaysayang kinakatawan ng talata sa batas sa Linggo ng talatang apatnapu’t isa, kung saan ang nakamamatay na sugat ay napagaling at ang patutot ng Tiro ay naaalala. Ang tanda ng pasimula at ng wakas ay nakasulat hindi lamang sa mismong teksto ng talata, kundi pati sa buong kasaysayang kinakatawan ng talata. Tinutukoy ng talata ang balangkas na propetiko na hindi lamang nakabatay sa paganismo (ang dragon) at sa papalismo (ang hayop), kundi tinutukoy nito ang estruktura ng tatlong mapanirang kapangyarihan na umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon.

Ipinahayag ng balangkas na propetiko ni Miller ang pagdating ng paghuhukom na pagsisiyasat ng Diyos, at ipinahahayag naman ng balangkas na propetiko ng Future for America ang pagdating ng paghuhukom na ipinatutupad ng Diyos. Sa “panahon ng wakas” noong 1989, nagsimula ang isang tatlong-yugtong proseso ng pagsubok at paglilinis, nang inalisan ng selyo ang huling anim na talata ng Daniel labing-isa sa pagbagsak ng Unyong Sobyet. Ang katotohanang si Miller ay nakakita lamang ng paganismo at kapapahan, at hindi ng apostatang Protestantismo, ay dapat maunawaan upang maunawaang wasto ang pangitain ng Ilog Ulai na inalisan ng selyo noong 1798.

Ipagpapatuloy natin ang pagsasaalang-alang na iyon sa susunod na artikulo.

Wala na tayong panahong dapat sayangin. Ang mga maligalig na panahon ay nasa ating harapan. Ang sanlibutan ay pinupukaw ng diwa ng digmaan. Di maglalaon, magaganap ang mga tagpo ng kapighatian na binanggit sa mga propesiya. Ang hula sa ikalabing-isang kabanata ng aklat ni Daniel ay halos sumapit na sa ganap na katuparan. Marami sa

kasaysayang naganap sa katuparan ng hulang ito ay mauulit.

Sa ikatatlumpung talata ay binabanggit ang isang kapangyarihan na 'mga talata 30 hanggang tatlumpu't anim na sinipi'.

"Ang mga tagpong kahalintulad ng mga inilarawan sa mga salitang ito ay magaganap."
Manuscript Releases, bilang 13, 394.